

דף י.

עין משפט א

הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"א ה"ה

הַיּוֹלֵדֶת אֵינָהּ מְבִיאָה קֶרְבָּנָה בְּיוֹם אַרְבָּעִים לְזָכָר = אוּ
 בְּיוֹם שְׁמוֹנִים לְנִקְבָּה. אֶלָּא מֵעֲרַבְתָּ שְׁמֹשָׁה וּמְבִיאָהּ
 קֶרְבָּנָה לְמָחָר שֶׁהוּא יוֹם אַרְבָּעִים וְאַחַד לְזָכָר וְיוֹם
 שְׁמוֹנִים וְאַחַד לְנִקְבָּה וְהוּא הַיּוֹם שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (וַיִּקְרָא
 יב-ו) 'וּבְמִלַּאת יְמֵי טְהָרָה לְבֵן אוּ לְבַת תְּבִיא' וְגו'. וְאִם
 הֵבִיאָה קֶרְבָּנָה תּוֹךְ יְמֵי מְלֵאת לֹא יֵצֵאת אֶפְלוֹ הֵבִיאָה

פ. כסף משנה היולדת אינה מביאה קרבנה ביום מ' לזכר וכו'. הכי משמע בקרא בפרשת כי תזריע דכתיב ובמלאת ימי טהרה לבן או לבת תביא כבש בן שנתו לעולה וכו'. ומ"ש ואם הביאה קרבנה תוך ימי מלאת לא יצאת. בסיפרא פרשת תזריע. וכתב הראב"ד זהו תימה גדול וכו'. ולדברי רבינו י"ל דשאני הכא דקפיד קרא ובמלאת ימי טהרה תביא ולא קודם. ומ"ש אפילו הביאה על ולדות הראשונים בתוך ימי מלאת של וולד זה יצאת. יש לתמוה על זה דתניא בת"כ יכול לא תביא בתוך מלאת על ולדות הראשונים ת"ל תביא. וצ"ל שרבינו היה גורס בהפך יכול תביא בתוך מלאת על ולדות הראשונים ת"ל תביא כלומר דה"ל כאילו אומר קודם מלאת לא תביא כלל וכן איכא למשמע קצת ממאי דתניא בפ' בתרא דנזיר (דף ס"ד): ובעל מ"ע כתב שפסק רבינו בהפך מההיא דסיפרא משום דההיא ר' יהודה הוא דסתם סיפרא ר"י ויחידאה הוא שהיא חולק על חכמים בפרק ארבעה מחוסרי כפרה (דף י') ברייתא דתני יולדת שוחטין וזורקין עליה ביום ארבעים לזכר וביום שמונים לנקבה והקשו ע"כ טמאה היא ואוקמוה כר"י דאמר ולד שני כמאן דליתיה דמי ופירש רש"י דמייירי בשני ולדות שילדה היום אחד ומחר אחד דיום אחד וארבעים לזה הוי יום ארבעים לזה והיתה ראויה להביא קרבנה על הראשון ולכך שוחטין עליה מוכח דלרבנן אינה ראויה להביא אפילו על הראשון כל שהיא בתוך מלאת של וולד שני: עברו ימים אלו ולא הביאו כפרתו וכו': וכל זמן שלא הביאו חטאתם וכו'. בתורת כהנים סוף פרשת תזריע אחד לעולה ואחד לחטאת וכפר מלמד שהכפרה בחטאת וטהרה לאכול בזבחים אבל אין ראייה מכאן אלא למעט עולה דלא מעכב כפרה דדורון בעלמא היא אבל אשם שהוא מעכב כפרה מהי תיתי שאינו מעכב מלאכול בקדשים ובהדיא אמרינן בפרק האומר משקלי (דף כ"א) שחטאתו ואשמו מעכבים והכי משמע נמי בפרק תמיד נשחט (דף נ"ט) לכן נראה שמ"ש בספרי רבינו אבל העלה והאשם אינם מעכבים טעות סופר הוא וצריך למחוק תיבת והאשם: כבר ביארנו במעשה הקרבנות פרק י"ד שכל מחוייבי קרבן אין מקריבין על ידם אלא מדעתם חוץ ממחוסרי כפרה וכו'. ומה שכתב שהרי מביא אדם קרבן על בניו ובנותיו הקטנים וכו'. בסוף נגעים (משנה י"ג) ואף על פי שלא שנינו שם קטנים אלא בניו ובנותיו סתם בפ' אין בין המודר (דף ל"ה): גרסינן אמר רבי יוחנן הכל צריכים דעת חוץ ממחוסרי כפרה שהרי אדם מביא קרבן על בניו ועל בנותיו הקטנים שנאמר זאת תורת הזב בין גדול בין קטן:

עַל וְלָדוֹת הָרְאוּשׁוֹנִים בְּתוֹךְ יְמֵי מְלֹאֵת שָׁל וְלָד זֶה לֹא יֵצֵאת. עָבְרוּ יָמִים אֵלָיו וְלֹא הִבִּיאוּ כַּפָּרְתָן הָרִי אֵלָיו מִקְרִיבִין כַּפָּרְתָן לְאַחַר זְמַן. וְכָל זְמַן שֶׁלֹּא הִקְרִיבוּ חֲטָאתָם אֲסוּרִים לֶאֱכֹל בְּקֹדְשִׁים. אֲבָל הָעוֹלָה (וְהָאֶשֶׁם) אֵינָן מְעַכְבִּין. כְּכֹר בְּאַרְנוֹ בְּמַעֲשֵׂה הַקְּרָבָנוֹת שֶׁכָּל מְחִיבֵי קָרְבָן אֵין מִקְרִיבִין עַל יָדָן אֲלָא מִדְּעַתָּן. חוּץ מִמְחֹסְרֵי כַּפָּרָה שֶׁאֵין צָרִיכִין דַּעַת בְּעָלִים שֶׁהָרִי אָדָם מְבִיא קָרְבָן עַל בְּנָיו וּבְנוֹתָיו הַקְּטָנִים אִם הָיוּ מְחֹסְרֵי כַּפָּרָה וּמֵאֲכִילָן בְּזָבָחִים:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ד הי"ב

כִּיצַד דּוּחָה אֶת הַטְּמֵאָה ^א. הַגִּיעַ זְמַנּוֹ שָׁל אוֹתוֹ קָרְבָן וְהָיוּ רַב הַקְּהָל שֶׁמִּקְרִיבִין אוֹתוֹ טְמֵאִין לְמַת. אוֹ שֶׁהָיוּ הַקְּהָל טְהוֹרִים וְהָיוּ הַכֹּהֲנִים הַמִּקְרִיבִין טְמֵאִים לְמַת. אוֹ שֶׁהָיוּ אֵלָיו וְאֵלָיו טְהוֹרִין וְהָיוּ כְּלֵי הַשֶּׁרֶת טְמֵאִים לְמַת. הָרִי זֶה יַעֲשֶׂה בְּטְמֵאָה וַיִּתְעַסְקוּ בּוֹ הַטְּמֵאִים וְהַטְּהוֹרִים כְּאֶחָד וַיִּכְנְסוּ כָּלָן לְעִזְרָה. אֲבָל הַטְּמֵאִים בְּטְמֵאָה אַחֲרֵת

^א. כסף משנה כיצד דוחה את הטומאה וכו'. משנה שם (דף ע"ט) נטמא קהל או רובו או שהיו הכהנים טמאים והקהל טהורים יעשה בטומאה. ומ"ש או שהיו אלו ואלו טהורים והיו כלי השרת טמאים למת. שם בברייתא. ומ"ש ויתעסקו בו הטמאים והטהורים כאחד ויכנסו כולם לעזרה. שם בברייתא שאין קרבן ציבור חלוק ופירש"י שאין קרבן ציבור הבא בטומאה חלוק מאחר שהקרבן רובו בטומאה אף היחיד עושה בטומאה. ומ"ש אבל הטמאים בטומאה אחרת וכו' לא יתעסקו ולא יכנסו לעזרה ואף ע"פ שנעשה בטומאה ואם עברו ועשו או נכנסו לעזרה חייבים כרת על הביאה ומיתה על העבודה וכו'. בפרק מי שהיה טמא (דף צ"ה:) תנן הפסח שבא בטומאה לא יאכלו ממנו זבין וזבות נדות ויולדות ואם אכלו פטורים [מכרת] ור"א פוטר אף על ביאת המקדש ופירש"י ואם אכלו פטורים מכרת דאוכל קדשים בטומאה כדיליף בברייתא בגמרא אבל מביאת מקדש לא פטרינהו [רחמנא] וידוע דהלכה כת"ק:

כְּגוֹן זָבִין וְזָבוֹת וְנָדוֹת [וְיוֹלְדוֹת] וְטִמְאֵי שְׂרָץ וְנִבְלָה
 וְכִיּוֹצֵא בָהֶן. לֹא יִתְעַסְקוּ וְלֹא יִכְנָסוּ לְעֶזְרָה וְאִף עַל פִּי
 שְׁנַעֲשֶׂה בְטִמְאָה. וְאִם עָבְרוּ וְעָשׂוּ אוֹ נִכְנָסוּ לְעֶזְרָה חִיְבִין
 כָּרַת עַל הַבִּיָּאָה וּמִיתָה עַל הָעֶבֹדָה. שְׁלֹא נִדְחִית אֶלֶּא
 טִמְאַת הַמַּת בְּלִבָּד:

הרמב"ם הל' קרבן פסח פ"ז ה"ח

פֶּסַח שֶׁהִקְרִיבוּהוּ בְטִמְאָה ק הָרִי זֶה נֹאכֵל בְּטִמְאָה.
 שְׁמַתְחִלְתוּ לֹא בָּא אֶלֶּא לְאֲכִילָהּ. וְאִינוּ נֹאכֵל לְכָל טִמְאָה
 אֶלֶּא לְטִמְאֵי מַת שְׁנִדְחִית לָהֶם הַטִּמְאָה הַזֹּאת וְלִכִּיּוֹצֵא
 בָּהֶן מִטִּמְאֵי מַגַּע טִמְאוֹת. אֲבָל הַטִּמְאֵים שֶׁהִטְמִינָה
 יוֹצֵאָה עֲלֵיהֶן מִגּוֹפָן כְּגוֹן זָבִים וְזָבוֹת נָדוֹת וְיוֹלְדוֹת
 וּמִצְרָעִים לֹא יֵאָכְלוּ מִמֶּנּוּ וְאִם אָכְלוּ פְטוּרִין. מִפִּי
 הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ שֶׁהִנְאָכֵל לְטִהוּרֵין חִיְבִין עָלָיו מִשּׁוּם
 טִמְאָה וְהִנְאָכֵל לְטִמְאֵין אֵין חִיְבִין עָלָיו מִשּׁוּם טִמְאָה.
 אֶפְלוּ אָכְלוּ טִמְאֵי הַמַּת מִהָאִימּוּרִים שְׁלוֹ פְטוּרִין. בְּמָה
 דְּבָרִים אִמּוּרִים שֶׁהִפְסִח יֵאָכֵל בְּטִמְאָה כְּשֶׁנִּטְמָאוּ הַצְּבוּר

ק. כסף משנה פסח שהקריבוהו בטומאה הרי זה נאכל בטהרה וכו'. משנה בפרק כיצד צולין
 (דף ע"ו:). ויש טעות סופר בספרי רבינו וצריך להגיה ולמחוק בטהרה ולכתוב במקומו
 בטומאה: ואינו נאכל לכל טמא אלא לטמאי מת וכו'. משנה בפרק מי שהיה טמא (דף צ"ה:)
 הפסח שבא בטומאה לא יאכלו ממנו זבים וזבות נדות ויולדות ואם אכלו פטורים ומשמע
 לרבינו דלא מיעטה המשנה אלא דוקא הני טמאים שטומאה יוצאה מגופם אבל שאר
 טמאים שאין טומאה יוצאה מגופם יאכלו והכי אמרינן בפרק חמישי דבכורות (דף ל"ג:)
 על משנה זו דפליג רחמנא בין טומאה יוצאה עליו מגופו לאין טומאה יוצאה עליו מגופו.
 ומה שכתב מפי השמועה למדו שהנאכל לטהורים וכו'. פרק מי שהיה בגמרא. ומה שכתב אפילו
 אכלו טמאי המת מהאימורים שלו פטורים. שם בעיא דאיפשיטא: במה דברים אמורים שהפסח
 יאכל בטומאה וכו'. נלמד ממה שיבא בסמוך:

קֹדֶם זְרִיקַת הַדָּם. אֲבָל אִם נִטְמָאוּ לְאַחַר זְרִיקַת הַדָּם לֹא יֵאָכֵל:

הַרְמַב"ם הַל' קָרְבַּן פֶּסַח פ"ו ה"ג

עין משפט ג

זָב שֶׁרָאָה שְׁתֵּי רְאִיּוֹת י וְסִפֵּר שֶׁבַעַה יָמִים וְטָבַל בַּשְּׁבִיעִי שׁוֹחֲטִין עָלָיו וְהוּא אוֹכֵל לְעֶרְב. וְאִם רָאָה זֹב אַחַר שֶׁנִּזְרַק הַדָּם הֵרִי זֶה פְּטוֹר מִלְעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנִי. וְכֵן שׁוֹמֵרֵת יוֹם כְּנֶגֶד יוֹם טוֹבֵלֶת בְּיוֹם הַשְּׁמֹר כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ בְּבִיאוֹת אֲסוּרוֹת. וְשׁוֹחֲטִין עָלֶיהָ וְהִיא אוֹכֵלֶת לְעֶרְב. וְאִם רָאָתָה דָם אַחַר שֶׁנִּזְרַק דָּם הַפֶּסַח פְּטוּרָה מִלְעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנִי. וְאִין שׁוֹחֲטִין עַל הַנֶּגְדָה בַּשְּׁבִיעִי שְׁלָה. שֶׁהֵרִי אֵינָה טוֹבֵלֶת עַד לַיִל שְׁמִינִי וְאֵינָה רְאוּיָה לְאָכֵל קִדְשִׁים עַד לַיִל תְּשִׁיעִי:

ר. כסף משנה זב שראה שתי ראיות וספר שבעה ימים וכו'. בפ' האשה (דף צ') תנן זב שראה שתי ראיות שוחטין עליו בשביעי. ומ"ש וטבל בשביעי. בגמ' אמרינן הכי אליבא דרב יהודה דאמר שוחטין וזורקין על טבול יום ואין שוחטין וזורקין על טמא שרץ וכבר נתבאר בסמוך שרבינו פסק הלכה כמותו. ומ"ש ואם ראה זב אחר שנזרק הדם הרי זה פטור מלעשות פסח שני. בפרק כיצד צולין (דף פ"א) ר' יוסי אומר זב בעל שתי ראיות ששחטו וזרקו עליו בשביעי שלו ואחר כך ראה וכן שומרת יום כנגד יום ששחטו וזרקו עליה בשני שלה ואח"כ ראתה הרי אלו מטמאים משכב ומושב למפרע ופטורים מלעשות פסח שני: וכן שומרת יום כנגד יום וכו'. משנה פרק האשה שם (דף צ'). ומ"ש טובלת קודם שישחטו עליה. הוא אליבא דרב יהודה שפסק רבינו כמותו כמו שנתבאר בסמוך. ומ"ש אם ראתה דם אחר שנזרק דם הפסח פטורה מלעשות פסח שני. נתבאר בסמוך. ומ"ש ואין שוחטין על הנדה בשביעי שלה וכו'. שם (דף צ'):

עין משפט ד

הרמב"ם הל' קרבן פסח פ"ו ה"ד

מְחֹסְרֵי כְּפוּרִים ^ש שְׁחָל יוֹם הַבָּאֵת קִרְבָּנוֹתֵיהֶן בְּאַרְבַּעָה
 עָשָׂר. שׁוֹחֲטִין עָלֵיהֶן וּמְקַרְיָבִין קִרְבָּנוֹתֵיהֶן בְּאַרְבַּעָה
 עָשָׂר בְּנִיסָן בֵּין קֶדֶם שְׁחִיטַת הַפֶּסַח בֵּין אַחַר שְׁחִיטָתוֹ.
 וְאוֹכְלֵין פְּסָחֵיהֶן לְעֶרְב. וְאִין שׁוֹחֲטִין עָלֵיהֶן עַד שְׁיִמְסְרוּ
 קִרְבָּנוֹתֵיהֶן בְּיַד בֵּית דִּין שְׂמָא יִפְשְׁעוּ וְלֹא יִקְרִיבוּ אוֹתָם:

עין משפט ה

הרמב"ם הל' איסורי ביאה פ"ז ה"ט

הַיּוֹלְדֵת נִקְבָּה וְאַחַר י"ד שָׁלָה נִתְעַבְּרָה וְהִתְחִיל דָּם
 הַקָּשִׁי לָבֹא לָהּ בְּתוֹךְ שְׁמוֹנִים הָרִי הוּא דָם טָהוֹר. אֶף עַל
 פִּי שְׂאִין קָשִׁי לְנִפְלִים שְׁכָל דָּמִים שְׁתִּרְאָה בְּתוֹךְ יָמֵי טָהוֹר
 טָהוֹר הוּא עַד שְׁתַּפִּיל הַזֶּלֶד. וּכְשֶׁתַּפִּיל תִּהְיֶה טְמֵאָה
 לְדָה. אִם הַפִּילָה זָכָר טְמֵאָת זָכָר וְאִם הַפִּילָה נִקְבָּה
 טְמֵאָת נִקְבָּה. וּמוֹנָה יָמֵי טְמֵאָה וַיְמִי מְלֵאת מְזֵלֶד שְׁנִי.
 אֶפְלוּ הָיוּ תְּאוּמִים וְהַפִּילָה הַיּוֹם אֶחָד וְהַפִּילָה הָאַחַר
 אֶפְלוּ אַחַר כַּמָּה יָמִים מוֹנָה לְשָׁנִי יָמֵי טְמֵאָה וַיְמִי
 מְלֵאת:

^ש. כסף משנה מחוסרי כפורים ושחל יום הבאת קרבנותיהם בארבעה עשר וכו' עד ולא יקריבו
 אותן. שם וכתבתיו בריש פרק זה:

דף י:

עין משפט א

הרמב"ם הל' שגגות פ"י ה"א

שְׁשֶׁה מְצוֹתַן שִׁיקְרִיבוּ קָרְבָן עוֹלָה וַיּוֹרֵד וְאֵלוּ הֵן.
הַמְצָרֵעַ. וְהַיּוֹלֵדֶת. וְהַנִּשְׁבָּע שְׁבוּעַת הָעֵדוּת בֵּין בְּזוּזוֹן בֵּין
בְּשִׁגְגָה. וְהַנִּשְׁבָּע שְׁבוּעַת בְּטוּי לְשִׁקָּר בְּשִׁגְגָה. וְהַטָּמֵא
שְׂאֵכֵל קֹדֶשׁ בְּשִׁגְגָה. וְהַטָּמֵא שֶׁנִּכְנַס לְמִקְדָּשׁ בְּשִׁגְגָה:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' שגגות פ"י ה"ב

קָרְבַן הַיּוֹלֵדֶת אִם הִיְתָה עֲשִׂירָה מְבִיאָה כֶּכֶשׁ בֶּן שְׁנָתוֹ
לְעוֹלָה וּבֶן יוֹנָה אוֹ תוֹר לְחֻטָּאת. וְאִם אֵין יָדָה מִשְׁגַּת *
הָרִי קָרְבָּנָהּ יוֹרֵד וּמְבִיאָה שְׁתֵּי תוֹרִים אוֹ שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה
אֶחָד עוֹלָה וְאֶחָד חֻטָּאת. אֲפִלוּ הִיְתָה יָדָה מִשְׁגַּת לְשֶׁה
וְאִינָה מִשְׁגַּת לְנִסְכָּיו מְבִיאָה קָרְבַן עָנִי:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' שגגות פ"י ה"ג

הַמְצָרֵעַ כְּשִׁטְהָר מְבִיא שְׁלֹשׁ בְּהֵמוֹת מֵהֵן שְׁנֵי כֶּבֶשִׁים
אֶחָד עוֹלָה וְאֶחָד אֲשֶׁם וְכִבְשָׁה לְחֻטָּאת. אִם אֵין יָדוֹ
מִשְׁגַּת מְבִיא שְׁתֵּי תוֹרִים אוֹ שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה אֶחָד עוֹלָה
וְאֶחָד חֻטָּאת. וְכֶבֶשׁ לְאֲשָׁם:

ת. כסף משנה ששה מצותן שיקריבו קרבן עולה ויורד ואלו הן וכו'. משנה בפ"ב דכריתות (דף י:): ובמשנה תנן ה' משום דמני מקדש וקדשיו בחדא ורבינו מני להו בתרתי:
א. כסף משנה ומ"ש אפילו היתה ידה משגת לשה ואינה משגת לנכסיו מביאה קרבן עני. בת"כ פרשת תזריע יש לה שה ואין לה צרוכין מנין שתביא קרבן עני ת"ל די שה:

עין משפט ד

הרמב"ם הל' שגגות פ"י ה"ד

עַל שְׁבוּעַת הָעֵדוּת וְעַל שְׁגִגַת שְׁבוּעַת בְּטוּי וְעַל שְׁגִגַת טְמֵאת מְקַדָּשׁ וְטְמֵאת קְדָשׁוֹ מֵבִיא כְּשֶׁבָה אוֹ שְׁעִירָה כְּשֶׁאָר הַחֲטָאוֹת הַקְּבוּעוֹת. וְאִם אֵין יָדוֹ מִשְׁגַּת מֵבִיא שְׁתֵּי תוֹרִים אוֹ שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה אֶחָד עוֹלָה וְאֶחָד חֲטָאת. וְאִם אֵין יָדוֹ מִשְׁגַּת לְעוֹף מֵבִיא עֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֵלֶת וְהִיא הַקְּרוֹיָה מְנַחַת חוּטֵא שְׁכָבֵר נִתְפָּרְשׁוֹ מֵעֲשִׂיָּהּ בְּהִלְכוֹת מַעֲשֵׂה הַקְּרָבָנוֹת:

עין משפט ה

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פט"ז הי"ב

אָמַר הָרִי עָלַי בְּסֵלַע לְמִזְבֵּחַ יָבִיא כְּבֶשׂ ב. שְׂאִין לָךְ דָּבָר שְׁקָרָב בְּסֵלַע לְמִזְבֵּחַ אֶלָּא כְּבֶשׂ. פִּרֶשׁ וְשָׁכַח מֶה שְׁפִירֶשׁ יָבִיא בְּסֵלַע מְכָל דָּבָר וְדָבָר שְׁקָרָב לְמִזְבֵּחַ:

עין משפט ו

הרמב"ם הל' שגגות פ"א ה"ד

חֲטָאת קְבוּעָה הִיא הַבָּאָה מִן הַבְּהֵמָה בְּלֶבֶד ג. וְקָרְבָן עוֹלָה וְיוֹרֵד הוּא קָרְבָן שְׂאִינוֹ קְבוּעֵ אֶלָּא אִם הָיָה עֲשִׂיר מֵבִיא חֲטָאת בְּהֵמָה וְאִם הָיָה עֲנִי מֵבִיא עוֹף אוֹ עֲשִׂירִית הָאֵיפָה כְּמוֹ שְׂתִיבָאָר. נִמְצְאָתָ לְמִד שְׁכָל הָעֵבְרוֹת שֶׁהִיָּחִיד מֵבִיא עַל שְׁגִגַתָן חֲטָאת קְבוּעָה אֲרַבְעִים וְשָׁלֹשׁ וְאֵלוֹ הֵן: א) הַבָּא עַל אִמּוֹ. ב) הַבָּא עַל אִם אֲשֶׁתּוֹ. ג) הַבָּא

ב. כסף משנה אמר הרי עלי בסלע למזבח יביא כבש וכו'. בפ"ב דכריתות (דף י'):

ג. כסף משנה חטאת קבועה היא הבאה מן הבהמה בלבד וכו'. מפורש בתורה: ומה הוא הקרבן שמביא וכו'. מקראות אלו מפורשים בתורה:

עַל אִם אִמָּהּ. (ד) הָבֵא עַל אִם אָבִיהָ. (ה) הָבֵא עַל בְּתוּלָהּ. (ו)
הָבֵא עַל בֵּת בְּתוּלָהּ. (ז) הָבֵא עַל בֵּת בְּנוֹתָהּ. (ח) הָבֵא עַל בֵּת
אִשְׁתּוֹ. (ט) הָבֵא עַל בֵּת בְּתוּלָהּ. (י) הָבֵא עַל בֵּת בְּנוֹתָהּ. (יא) הָבֵא
עַל אֲחֻתּוֹ. (יב) הָבֵא עַל אֲחֻתּוֹ שֶׁהִיא בֵּת אִשְׁתּוֹ אָבִיו. (יג)
הָבֵא עַל אֲחֻתּוֹ אָבִיו. (יד) הָבֵא עַל אֲחֻתּוֹ אִמּוֹ. (טו) הָבֵא
עַל אֲחֻתּוֹ אִשְׁתּוֹ. (טז) הָבֵא עַל אִשְׁתּוֹ אָבִיו. (יז) הָבֵא עַל
אִשְׁתּוֹ אָחִי אָבִיו. (יח) הָבֵא עַל אִשְׁתּוֹ בְּנוֹתָהּ. (יט) הָבֵא עַל אִשְׁתּוֹ
אָחִיו. (כ) הָבֵא עַל אִשְׁתּוֹ אִישׁ. (כא) הָבֵא עַל הַנְּדָהּ. (כב)
הַשּׁוֹכֵב עִם זָכָר. (כג) הָבֵא עַל אָבִיו. (כד) הָבֵא עַל אָחִי אָבִיו.
(כה) הַשּׁוֹכֵב עִם בְּהֵמָה. (כו) הָאִשָּׁה שֶׁמְבִיאָהּ עָלֶיהָ אֶת
הַבְּהֵמָה. נִמְצְאוּ כָּל כְּרִיתוֹת שֶׁבְּעֲרִיּוֹת עֲשָׂרִים וְשֵׁשׁ.
וּבְשָׂאֵר הָעֲבֻרוֹת שֶׁבַע עֲשָׂרֵה. וְאֵלּוּ הֵן: (א) הָעוֹבֵד עֲבוּדָה
זָרָה בְּמַעֲשֵׂהָ. (ב) הַנּוֹתֵן מִזְרָעוֹ לַמֶּלֶךְ. (ג) בַּעַל אוֹב. (ד) בַּעַל
יִדְעוֹנֵי בְּמַעֲשֵׂהָ. (ה) הַמְחַלֵּל אֶת הַשַּׁבָּת. (ו) הָעוֹשֶׂה מְלָאכָה
בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. (ז) הָאוֹכֵל וְשׂוֹתָהּ בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. (ח)
הָאוֹכֵל נוֹתֵר. (ט) הָאוֹכֵל חֶמֶץ בְּפֶסַח. (י) הָאוֹכֵל חֵלֶב. (יא)
הָאוֹכֵל דָּם. (יב) הָאוֹכֵל פְּגוּל. (יג) הַשּׁוֹחֵט קִדְּשִׁים חוּץ
לְעִזָּרָה. (יד) הַמַּעֲלֶה קֶרֶבֶן חוּץ לְעִזָּרָה. (טו) הַמְּפִטֵם אֶת
שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה. (טז) הַמְּפִטֵם אֶת הַקְּטֹרֶת. (יז) הַסּוֹף בְּשֶׁמֶן
הַמִּשְׁחָה. הָרִי אֵלּוֹ אַרְבָּעִים וְשֵׁשׁ עֲבֻרוֹת שֶׁמְבִיאִין עַל
שִׁגְגָתָן חֲטָאת קְבוּעָה. וּמָה הוּא הַקְּרֶבֶן שֶׁמְבִיא הַשּׁוֹגֵג
בְּאַחַת מֵאֵלּוּ. אִם שִׁגַּג בְּעֲבוּדָה זָרָה מְבִיא עִז בֵּת שִׁנְתָהּ

לְחַטָּאת וְהִיא הָאֲמוּרָה בְּפָרֶשֶׁת שְׁלַח לָךְ בֵּין שְׁהִיָּה
 הַחוּטָא הַדְּיוּט אוּ מֶלֶךְ אוּ כֹהֵן גָּדוֹל אוּ מְשׁוּחַ מְלַחֲמָה
 הַכֹּל שׁוֹיֵן בְּשִׁגְגַת עֲבוּדָה זָרָה. אֲבָל אִם שָׁגַג בְּאַחַת
 מִשָּׂאֵר אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם אִם הָיָה הַדְּיוּט מִבִּיא שְׁעִירַת
 עֲזִים אוּ נִקְבָּה מִן הַכֹּבְשִׁים וְזוֹ הִיא חַטָּאת שֶׁל אֶחָד מֵעַם
 הָאָרֶץ הָאֲמוּרָה בְּפָרֶשֶׁת וַיִּקְרָא. וְאִם הִמְלִיךְ הוּא שְׁשִׁגְגַת
 בְּאַחַת מֵהֵן מִבִּיא שְׁעִירַת עֲזִים לְחַטָּאת. וְאִם כֹּהֵן מְשׁוּחַ
 הוּא מִבִּיא פֶּר בֶּן בֶּקָר לְחַטָּאת וְהוּא נִשְׂרָף כְּמוֹ שְׁנַתְּפָרֶשׁ
 שָׁם:

הַרְמַב"ם ה'ל' אִיסוּרֵי בִיאָה פ"א ה"א

הָבָא עַל אַחַת מִכָּל הָעֲרִיּוֹת הָאֲמוּרוֹת בְּתוֹרָה בְּמִזִּיד חֵיב
 פֶּרֶת שְׁנָאֵמֶר (וַיִּקְרָא יח-כט) 'כִּי כָל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִכָּל
 הַתּוֹעֵבוֹת הָאֵלֶּה וְנִכְרְתוּ הַנִּפְשׁוֹת' וְגו' שְׁנִיָּהֶם הַבוֹעֵל
 וְהַנִּבְעֵלֶת. וְאִם הָיוּ שׁוֹגְגִין חֵיבִין חַטָּאת קְבוּעָה. וַיֵּשׁ מִן
 הָעֲרִיּוֹת שֶׁהוּא בְּמִיתַת בַּיִת דִּין יִתֵּר עַל הַפֶּרֶת הַשְּׁוֹה
 בְּכֶלֶן:

הַרְמַב"ם ה'ל' שִׁגְגוֹת פ"ט ה"א

עֵין מִשְׁפֵּט ז

עַל חֲמֵשׁ עֲבֵרוֹת מִבִּיא קֶרֶבֶן אֲשֶׁם ד' וְהוּא הַנִּקְרָא אֲשֶׁם
 וַדַּאי שְׁהָרִי אֵינוֹ בָּא מִשׁוּם סִפְקָא. וְאֵלּוּ הֵן. עַל שְׁפָחָה

ד. כסף משנה על חמש עבירות מביאין קרבן אשם וכו'. מפורש בתורה ואיתיה במשנה פרק
 איזהו מקומן (דף נ"ד): על שפחה חרופה כיצד וכו'. משנה וגמ' בפ"ב דכריתות (דף

חַרוּפָּה וְעַל הַגָּזֵל וְעַל הַמְעִילָה וְעַל טְמֵאת נְזִיר וְעַל
הַצָּרַעַת כְּשִׁטְהַר מִמֶּנָּה. עַל שְׂפָחָה חַרוּפָּה כִּי צַד. הַבֵּא
עַל שְׂפָחָה חַרוּפָּה בֵּין בְּזִדּוֹן בֵּין בְּשִׁגְגָה מִבֵּיא אֲשָׁם.
וְהוּא שְׂתֵהִיָּה גְדוּלָה וּמְזִידָה וּבְרִצוֹנָה וְתֵהִיָּה בְּעוֹלָה
כְּדַרְכָּהּ וּבְגִמַר בֵּיאָה כְּדִי שְׂתֵלְקָה שְׁנֵאָמַר (וַיִּקְרָא יֵט-כ)
'בְּקֶרֶת תֵּהִיָּה' (וַיִּקְרָא יֵט-כא) 'וְהֵבִיא אֶת אֲשָׁמוֹ' הִיא
לוֹקָה וְהוּא מִבֵּיא קָרְבָּן:

עין משפט זז

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"א ה"י

כָּל קָרְבָּנוֹת הַצָּבוּר זְכָרִים. וְכֵן חַטָּאוֹת שֶׁל צָבוּר מִן הָעִז
אוֹ מִן הַבָּקָר. וְאִין בָּהֶן מִן הַכֹּבָשִׁים. וְכָל עוֹלוֹת הַצָּבוּר
מִן הַכֹּבָשִׁים וּמִן הַבָּקָר. וְאִין לָהֶן עוֹלָה מִן הָעִז. כָּל
חַטָּאת יָחִיד נִקְבָּה וְתֵאָכֵל לִכְהֻנִּים וְאִינָה בָּאָה מִן הַבָּקָר.
חוּץ מִשְׁלֵשׁ חַטָּאוֹת. חַטָּאת נְשִׂיא שֶׁהִיא עִז וְנֵאָכְלָת.
וְחַטָּאת כֹּהֵן מְשִׁיחַ שֶׁהוּא פֶר וְנִשְׂרָפָת וְהוּא פֶר הַבֵּא עַל
כָּל הַמִּצְוֹת. וְהַשְּׁלִישִׁי פֶר שֶׁמִּבֵּיא כֹהֵן גְדוֹל בְּיוֹם
הַכַּפּוּרִים וְהוּא חַטָּאת וְנִשְׂרָף:

עין משפט ט

הרמב"ם הל' איסורי ביאה פ"א ה"י

הַמְכַנִּים רֹאשׁ הָעֵטָרָה בְּלִבָּד הוּא הַנִּקְרָא מְעָרָה מְלִשׁוֹן
(וַיִּקְרָא כ-יח) 'אֶת מְקוֹרָהּ הָעֵרָה'. וְהַמְכַנִּים כָּל הָאֵיבָר
הוּא הַנִּקְרָא גוֹמֵר. וּבְכָל הַבֵּיאוֹת הָאִסוּרוֹת אֶחָד הַמְעָרָה

(ט). ומ"ש והוא שתהיה גדולה ומזידה. פשוט הוא דאל"כ לא תתחייב מלקות. ומ"ש ותהיה בעולה. מימרא שם (דף י"א):

וְאֶחָד הַגּוֹמֵר וְאֶף עַל פִּי שְׁלֹא הוֹצִיא שְׂכַבְתָּ זֶרַע וְאֶף
עַל פִּי שְׁפִירָשׁ וְלֹא גָמַר בֵּינוֹן שְׁהַכְנִיס רֹאשׁ הָעֵטָרָה
נִתְחַיְבוּ שְׁנֵיהֶם מִיתַת בַּיִת דִּין אוֹ כָּרַת אוֹ מַלְקוֹת אוֹ
מִכַּת מִרְדּוֹת. (וְאֶחָד הֵבֵא עַל הָעֲרוּהַ כְּדַרְכָּהּ וְאֶחָד הֵבֵא
עָלֶיהָ שְׁלֹא כְּדַרְכָּהּ) מִשְׁיַעְרָה בָּהּ יִתְחַיְבוּ שְׁנֵיהֶן מִיתַת
אוֹ כָּרַת אוֹ מַלְקוֹת אוֹ מִכַּת מִרְדּוֹת בֵּין שֶׁהָיוּ שׁוֹכְבִין בֵּין
שֶׁהָיוּ עוֹמְדִים עַל הַכְּנֶסֶת הָעֵטָרָה הוּא הַחַיִּיב :

הַרְמַב"ם הַל' שְׁגָגוֹת פ"ה ה"א

עין משפט י

הֵבֵא עַל עֲרוּהַ בִּיאוֹת הַרְבֵּה בְּהַעֲלֵם אַחַת ה. אֶף עַל פִּי
שֶׁהָיָה בֵּין בְּעִילָה וּבְעִילָה יָמִים הַרְבֵּה. הוֹאִיל וְלֹא נוֹדַע
לוֹ בֵּינֵיהֶם וְהָרִי הִיא גּוֹף אֶחָד. הָרִי הַכֹּל שְׁגָגָה אַחַת
וְאִינוֹ חַיִּב אֶלָּא חֲטָאת אַחַת. אֲבָל אִם שָׁגַג בָּהּ וְאַחַר כֵּן
נוֹדַע לוֹ וְחָזַר וְשָׁגַג בָּהּ עֲצֻמָּה וּבְעִילָהּ. וְאַחַר כֵּן נוֹדַע לוֹ
וְחָזַר וְשָׁגַג בָּהּ עֲצֻמָּה וּבְעִילָהּ. חַיִּיב עַל כָּל בְּעִילָה
וּבְעִילָה. שֶׁהִדְיַעוֹת מִחֻלְקוֹת הַשְּׁגָגוֹת :

ה. כסף משנה הבא על ערוה אחת ביאות הרבה וכו'. בפ"ג דכריתות (דף ט"ז) פלוגתא
דתנאי ופסק כחכמים. ומ"ש שהידיעות מחלקות. בפ' כלל גדול (דף ע"א:):